

YARALI KUŞ

sesimde uğultusu
dağların çoşkusu
akıntılı bir ırmağın kollarında
duygu seli toz zerreciklerinden, rüzgârın
gözlerinden girdiğim kuyularına
içe kapanık
hep içten dışa doğru kapanık
biz ve yaralarımız
yaralarımız, kapanmayan
sürekli yenileyen kendini
yaraların
seni çağıran sesinde, apaçık
sevenleri kalbinden duyar ırmaklar
büyük yaranın üzüntü ve sancısıyla
ırmaklardan beslenir kalbin
sarılır ellerime ellerin,
kuşlar uçar

kalbinden yaralı
zor bir kuş
sıcak kış gecelerin yalnızlığında
sevinç taşıyan, hüznün çağıran kokun
göğsünde yaralara merhem süren, ellerin
bir bak saçlarına
bir bak saçlarının terine
kalbin soyulmuş, vurulmuş tenin
içinde vurulmuş
çiçeklenmiş hüznleriyle gece

ah! biz hangi kuyuların baharında açılmış
yeşillenen yaraların özgürlüğündeyiz ey.

aşk şiiri yazmanın hor görüldüğü çağlar
ve zor olduğu günler gördüm

bir çay fincanıyla değişen
güzel ve kül bakışlarından
taşıdım yaralı kuşları bahçemize

uçtu yerinden kalbim
duyunca sesini bahçemizin

kalbin, bahçemizdeki kuşların kalbi
senin kalbin ey sevgili

senin kuyularında gözlerim
hüznünle, sürmeli bakışlarında
ellerim ellerinin hüznünde
bakışlarında buluşan ellerim
bir menekşe sessizliğinde bir lale
senin kuyularında güller
yaralarından taşır yüzüme soluğunu
ortasından karanlığın
kirpiklerin kıyısında umutlar
ruhumun köşesinde gezer
bahar bakışlı gözler

kalbinde sakladığın köle
ben miyim ey sevgili
ben miyim köle
ey sevgili